

19 - Agost - 1938

1

Estimada Merè. No he entès l'adhesió al gril que
hi havia ahir, al front de "la Pàbli". Enfoso
que volia dir que no m' havies volgut
enviar la carta que m' havies escrit perquè
encomies ~~de~~ segnis enbandada amb la meva
llengua. Frankament, el paper de Minnesota
no t'escan sàrie. Però com per poc t'mode
que sigui per a tu el ~~de~~ paper de Peessa
de la Venjança. Tampoc ho és per a mi
el de resignada lligència, em decidí de
no esperar la teva carta a venir si
di un cop, ensegüem a passar la mitoloxia.
Hi vaig fer molt mal fet. Però tu sap'son
bé que no vaig acabar de pronunciar la
paraula malastanga. Per dissart, les seres

dades primeres sibilines, les que es van escapar, son
tot i incomprendibles per a Salatantla. No pare
pas intentar heute veure que anava a dir
"estripecta", "estripenda", "estropencor", "estripinga
nervia", "estriporosa", "estriandiana", "estriocada"
"estriplada" etc etc. No: anava a dir "estriplida"
i reconec que el fet de no haver-ho dit
del tot és un ben petit descàrrec per la
gran culpa d'haver-ho corregit a dir.
A més m'he posat el meu cap on vulguis.
Pensó que, abans, no havíem pas pogut
ser amics, si aquesta paraula l'el malgrat
tant de la solia diu amb tanta facilitat
que no crec que hi hagi ningú
de casa, ni cap dels meus amics o "avant
Salatantla" a qui no l'hagi aplicat un

19-A.88 b

19-ABRIL

dir o altre. Fins i tot, i això hem de signar que encara que no t'ho havia dit mai?

És una paraula tan musical, tan expressiva, tan cançosa! Recordo que un dia havia dient-ho amb un compagno, sole la suavitat d'aquestes dues adjectives: "preferia 'estripcid'". Ell, "imbècil". No em va conviencir mai. En francès, o en valencià, accentuant la sílaba ci, que llavors no es última, si no penúltima, el mot queda suficientment respectiu i deixa l'an per a ser acceptat. Però en canta (à) accentuat en la seva è ~~é~~ gen, queda una cosa tan solenne, tan majestuosa, que mes que una ~~actitud~~ desconfiança

sembla una jaumatònia. I, justament, aquella gran categoria fonètica fa que, quan en adovem del seu significat, la intenció derivant del mot, superficial en ella mateixa, en qui no ressa més cia ^{oferint} i sembla un conjunt molt més ~~de~~ del que es ^{en} realitat.

Així "estriñid", aviat no passa, generalment, d'una paraula que es pronuncia ràpidament, i sense ressons D'altres aviat ni hoaria passat fins ara.

Estric desolat. M'adono que per aquest canvi no hauré més que respondre l'afaga de la tera susceptibilitat. Pau en sec.

~~Han~~ 19-A-86-26

Però si vols fer molt mal fet en no reconeix
me, reconeix que el moltí del meu im
puls era l'ira i inspirat en el ho que et
vull. T'hi va desesperar mentre que parlava
d'una bona llengua ment de jocau amb la
terra, just salut, i instantàniament era. No sans
quina coacció moral es per a mi person
que un acte meu, indiferent, pogués
ser causa d'una impudència terra.

Vais reaccionar massa vivament, ~~però~~
ja ho sé, però no ho havia fet ni me
t'hagueré estimat. Reposa, Mercé! tu no
pensos banyar, per ora, però tu no et moguis
prim que et originem que ha passat, i resum

19-A-38 3

deixí de tot i de tot horari. Si no ho has
an dit, potser només emahivare' tens, que et
dixé... "Mercedes"

Bé. Perdona'm, i jo havia fet molt més,
que més vol que et digui? Escriví-me,
que et mi enganyava molt, i explicava et
que et demanava en la carta d'amor,
de com et tenia dutes les hores des-
pans.

Ten

Mic Mic

19-A-38 36